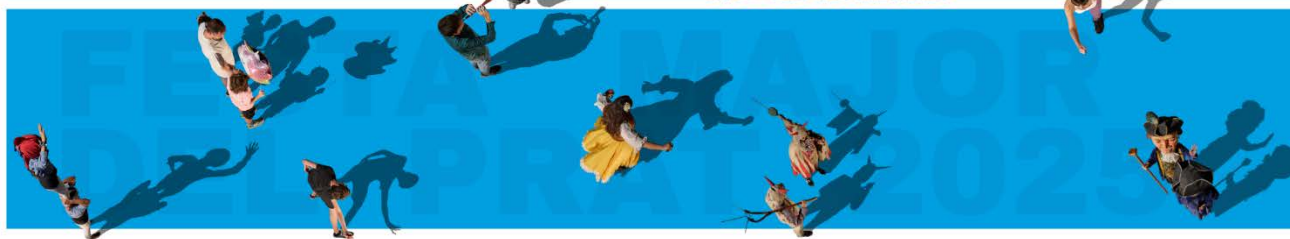

**FESTA MAJOR
DEL PRAT 2025**

**del 26 al 29
de setembre**

Estic molt il·lusionada d'estar aquí amb tots vosaltres aquesta nit!

Fer el pregó de la Festa Major del Prat és un gran honor, és un privilegi, i també una gran responsabilitat. Quan vaig rebre la invitació, un cop superat l'ensurt, el que vaig pensar va ser què podia aportar jo a aquesta celebració? I vaig decidir fer el que crec que sé fer: explicar històries. I, en els dies passats, he passejat pel Prat veient quantes històries conté aquesta ciutat.

Una ciutat que és molt més que els seus edificis i carrers. És molt més que la xifra d'habitants, la superfície que ocupa o totes les estadístiques possibles sobre taxa de natalitat, consum d'electricitat o renda per càpita. Per més dades que afegim, només ens donen un retrat incomplet.

Perquè una ciutat, el que la fa única, són les històries de la seva gent.

I no em refereixo a les històries de gent anomenada "il·lustre", sinó a les històries de tothom. Les nostres històries, passades, presents i futures.

És, per exemple, la història de l'aviador que, fent el ganso per impressionar la xicota, es va enfonsar amb l'avió a un camp d'arròs, on s'hi va quedar més de cinquanta anys.

Són les llegendes urbanes, com la del noi atrapat al fang del riu Llobregat, que ens explicava la meva mare perquè no ens apropéssim al pont.

Són les històries dels bunkers que ja han quedat sota l'aigua del mar.

És la història de la "China", la cabra que robava roba interior al "mercadillo", que va arribar a sortir al Telenotícies. I que, per cert, finalment va ser reinserida en un ramat de cabres.

Són les històries de les lluites veïnals per millorar la ciutat, defensar el riu, protegir el territori.

Són les històries del riu, de la platja, de la pineda, dels carrers...

Són les històries que s'expliquen a les perruqueries i els barbers, entre bigudins i pintes i que a vegades es queden a mig escoltar perquè les interromp un assecador.

Són les receptes i tafaneries que s'intercanvien als mercats, mentre et pesen els tomàquets o et tallen una mitjana de vedella, i les necrològiques que es comparteixen a les drogueries mentre es donen consells per netejar el forn, tintar-se els cabells o treure taques de la roba.

Són les històries passades a la botiga del Ferran Casanovas, la tenda de llanes de la Leonor, menjant les anxoves de Miguel del bar la Castellana, o comprant els llegums cuits de La Primavera. Són les històries presents al voltant d'una pizza o un kebab. Mentre comprem coses a un basar xinès o fem unes tapes a L'Artesà, a la Zonilla o a La Primavera.

És la història de tots els mestres que durant generacions ens han ensenyat tantes coses. La de la meva homònima Rosa Ribas Perellada, primera mestra del Prat, la del senyor Antonet, que va ensenyar a les nenes de la generació de la meva mare a pensar per si mateixes. La de l'escola que encara fa brillar els ulls del meu pare i els seus antics companys quan la recorden.

La història de les senyores Elvira que ens van ensenyar a llegir i a escriure. La història dels senyors Juan que ens van ensenyar tant de literatura. La història dels Emilio que van aconseguir que estiméssim la física. I tants altres professors que segurament ara cadascú de vosaltres està recordant. I seran les d'aquells mestres que espero que les generacions futures recordin amb l'afecte i el respecte que es mereixen. Perquè sense formació ens tornem animalons manipulables i cridaners.

Són les històries que passen cada dia als centres de salut. Les dels pacients que s'expliquen pupes els uns als altres, un dels temes preferits de gairebé tothom. I també les de tot el personal sanitari que ens cuida i que tots hauríem de cuidar millor. I protegir-los, perquè reivindicar la sanitat pública és cuidar-nos.

El Prat està fet de les històries de la gent que fa teatre, balla i fa música, fa esport, canta a la coral, construeix pessebres, aixeca castells, omple els carrers de foc, els escombra, rega els jardins i parcs, atapeeix les terrasses dels bars i serveix les cerveses, passeja gossos, va al cinema o seu als bancs prenent el sol.

Són les històries que ens expliquen cada dia la gent de la ràdio i la tele del Prat i que ens mostren una ciutat bategant, dinàmica, amb una diversitat de veus i accents que és la seva marca d'identitat.

El Prat és una ciutat solidària i valenta que aixeca la veu per condemnar el genocidi que s'està perpetrant a Gaza, reclamar l'alto el foc immediat i el judici dels responsables. Una ciutat que defensa la cultura de la pau, de la solidaritat (un ideal que no haurien d'oblidar mai) i la justícia. Tot allò que ens fa dignes de ser anomenats humans.

Una ciutat construïda amb les històries dels que han nascut aquí i dels que hi han vingut. Les d'aquells que van fundar un poble a un lloc fèrtil però inhòspit, els que el van fer créixer, i els que l'estan fent créixer. Són les històries de tota la gent que ha trobat aquí la seva casa.

I ara que hi ha tantes veus infames que volen fer de la migració un delictes, no oblidem que gairebé tots els que estem aquí venim d'una història de migració més o menys recent. Que provenim de Vistabella del Mestrat, de Cartagena, de Garrovillas de Alconétar, de Pechina, de Galera, d'Almeria, de Tànger, de Nankin, de Timisoara, de Barranquilla, de Karachi, de Quito...

Perquè no hem d'oblidar que aquesta ciutat sempre ha estat una ciutat d'acollida i acollidora. Una ciutat on paraules com "moraco", "sudaca", "ñordo", "negrata" o "catalanufo" haurien d'estar estigmatitzades i proscries. Perquè el Prat s'ha de reconèixer en la convivència. Perquè aquesta ciutat està construïda sobre els fonaments de tots aquells que, sigui quin sigui el seu origen, han vingut a fer-la.

Són les històries com les de Carlos, Jinan, José, Naye, Valentina, Ingrid, Keila, Loli, Roberto, David, Alago, Yassin, Ibrahim... Alumnes de primària de l'escola Jaume Balmes, que escriuran les noves històries del Prat.

I també seran les històries que passaran aquesta festa major, que estan passant ara mateix. Les d'aquells que s'enamoraran, els que ballaran junts, els que es marejaran en alguna de les atraccions. I de com demà explicareu l'esclat d'aquesta nit, o, espero, recordareu amb afecte alguna paraula d'aquest pregó. Perquè tota l'estona estava parlant de vosaltres.

I ja acabo, desitjant que entre tots seguim, escrivint la història de la nostra ciutat. Gaudiu-la i cuideu-la. S'ho mereix!

Rosa Ribas